

Arrest

nr. 124 124 van 16 mei 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Wit-Russische nationaliteit te zijn, op 27 juni 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) van 8 maart 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 juli 2013 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat T. VAN DEN BOSSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekster op 27 augustus 2011 huwt met de heer A., D., met de Belgische nationaliteit.

1.2. Op 30 maart 2012 dient verzoekster een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum type D – lang verblijf. Op 12 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij deze aanvraag geweigerd wordt.

1.3. Op 28 september 2012 dient de verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenote van een Belg.

1.4. Op 8 maart 2013 neemt de gemachtigde een beslissing waarbij deze aanvraag geweigerd wordt. Dit is de bestreden beslissing, die op 28 mei 2013 ter kennis gebracht wordt.

De motieven van de bestreden beslissing luiden als volgt:

“De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De aanvraag voor een D-visum werd op 12.06.2012 geweigerd aan betrokkene omwille van het feit dat de Belgische onderdaan niet over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikte om zich te laten vervoegen door zijn echtgenote. Niettegenstaande kwam betrokkene toch naar België. Op datum van 28/09/2012 werd een aanvraag gezinshereniging ingediend bij de gemeente.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Uit de voorgelegde bewijzen ter staving van de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan blijkt dat deze over ontoereikende bestaansmiddelen beschikt. Immers, de Belgische onderdaan legt loonfiches voor waaruit blijkt dat het gemiddeld maandelijks netto-inkomen voor de periode van januari 2012 tot oktober 2012 ongeveer 1038 euro bedraagt. Daarenboven zijn de inkomsten onregelmatig, zo bedraagt het inkomen voor de maand april 662 euro en voor de maand mei 1198 euro. De Belgische onderdaan heeft dus evenmin aangetoond over regelmatige bestaansmiddelen te beschikken.

Tevens worden van het geregistreerd huurcontract enkel de pagina's 1,3,5 en 7 voorgelegd. Hierdoor is de huurprijs die de Belgische onderdaan maandelijks dient te betalen onbekend. Bijgevolg is het onmogelijk een afweging te maken van de kosten van de Belgische onderdaan. Bovendien zijn de bestaansmiddelen niet ten minste gelijk aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Het voorgelegde aanslagbiljet van het jaar 2011 dateert van voor de voorgelegde loonfiches en geeft dan ook niet de meest recente situatie weer, waardoor het niet in overweging genomen wordt.

Overwegende dat er reeds een visumaanvraag gezinshereniging werd geweigerd, dat betrokkene toch naar België kwam en een nieuwe aanvraag gezinshereniging deed bij de gemeente, en er uit de voorgelegde bewijzen is gebleken dat de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan onvoldoende toereikend en regelmatig zijn, wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt in haar nota een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op voor zover dit gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Zij preciseert dat verzoekster geen belang heeft bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. De verwerende partij benadrukt dat verzoekster zich in een illegale verblijfssituatie bevindt en dat een vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geen wijziging met zich zou meebrengen voor deze verblijfsituatie. De verwerende partij preciseert dat zij, ingevolge artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), *in casu* verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen na te hebben vastgesteld dat verzoekende partij illegaal in het Rijk verblijft.

2.2. Verwerende partij kan niet gevolgd worden in haar betoog. De bijlage 20 bevat niet alleen een bevel om het grondgebied te verlaten maar ook een beslissing tot weigering van verblijf. Er worden middelen opgeworpen m.b.t. de beslissing tot weigering van verblijf. De eventuele vernietiging van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden heeft tot gevolg dat de ingediende vestigingsaanvraag terug open valt waardoor het in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk wordt. Het blijkt dan ook niet dat verzoekster niet over het vereiste belang beschikt bij de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten.

De exceptie van onontvankelijkheid dient dan ook te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Allereerst merkt de Raad op dat wanneer een vreemdeling verzoekt om, in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk te worden toegelaten het aan verwerende partij toekomt om na te gaan of de betrokken vreemdeling aan de in deze wetsbepaling gestelde voorwaarden voldoet. Indien verwerende partij vaststelt dat dit niet het geval is dan kan zij ten aanzien van deze vreemdeling een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden nemen. De vaststelling dat een vreemdeling niet over een recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk beschikt of dat hij naliert aan te tonen dat hij over een dergelijk recht op verblijf beschikt, leidt niet automatisch tot de vaststelling dat deze vreemdeling zich op onwettige wijze in het Rijk bevindt. Het is immers mogelijk dat deze vreemdeling tot een verblijf in het Rijk werd gemachtigd of dat hij tijdens de behandeling van een andere aanvraag (asiel, medische redenen...) tijdelijk in het Rijk kan verblijven. Wanneer de verwerende partij constateert dat een vreemdeling geen recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk kan laten gelden, komt het haar toe aanvullend te onderzoeken of de betrokken vreemdeling niet tevens onwettig in het Rijk verblijft en desgevallend over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Een dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten kan slechts worden afgegeven in toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet. Een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en een bevel om het grondgebied te verlaten hebben ook verschillende rechtsgevolgen. Een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden heeft louter tot gevolg dat een vreemdeling geen recht op verblijf kan laten gelden en eventueel zal dienen terug te vallen op zijn vroegere verblijfstoestand. Een bevel om het grondgebied te verlaten heeft tot gevolg dat een vreemdeling het Belgisch grondgebied dient te verlaten en kan desgevallend als basis dienen voor een gedwongen terugleiding naar de grens en een administratieve vrijheidsberoving.

Gelet, enerzijds, op het feit dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de toetsing aan verschillende wetsbepalingen en dus een afzonderlijk onderzoek en een afzonderlijke juridische grondslag vereisen en, anderzijds, dat deze beslissingen onderscheiden rechtsgevolgen hebben, moet worden geconcludeerd dat het van elkaar te onderscheiden rechtshandelingen zijn, die elk op eigen gronden kunnen worden aangevochten bij de Raad. Het gegeven dat de eventuele vernietiging van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden tot gevolg heeft dat ook het in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk wordt, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk en laat slechts toe te concluderen dat het voor een vreemdeling aangewezen kan zijn beide beslissingen aan te vechten indien hij meent dat de beslissing waarbij hem een verblijf wordt geweigerd op onwettige wijze werd genomen. De vaststelling dat een bevel om het grondgebied te verlaten niet overeenkomstig de wet werd genomen heeft daarentegen geen gevolgen voor de in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen beslissing tot weigering van verblijf. Het is derhalve mogelijk dat de Raad vaststelt dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen met miskennis van de wet terwijl deze vaststelling geen impact heeft op de beslissing tot weigering van verblijf, die aan een vreemdeling met een zelfde akte ter kennis werd gebracht. De vernietiging van dit bevel om het grondgebied te verlaten wijzigt immers niets aan de aard of rechtsgeldigheid van deze beslissing tot weigering van verblijf.

Zelfs al heeft de Raad in het verleden geoordeeld dat "*Dans la mesure où la décision [de refus de séjour de plus de trois mois avec ordre de quitter le territoire] attaquée dans le cadre du présent recours est, en droit, unique et indivisible (C.E., 28 juin 2010, n° 205.924), l'ordre de quitter le territoire ne peut juridiquement en être détaché*" (RVV 13 maart 2012, nr. 77 137) ("*In de mate waarin de beslissing [tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten] die in het kader van huidig beroep wordt aangevochten, in rechte één en ondeelbaar is (RvS 28 juni 2010, nr. 205.924), kan het bevel om het grondgebied te verlaten er juridisch niet van afgesplitst worden*", eigen vertaling), dan past het evenwel vast te stellen dat de bepalingen van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 volgens dewelke wanneer de bevoegde minister of zijn gemachtigde een recht op verblijf niet erkent, hij de betrokken vreemdeling hiervan in kennis dient te stellen middels "een document overeenkomstig het model van bijlage 20" dat "*desgevallend*" ook een bevel om het grondgebied te verlaten bevat enkel toelaten te besluiten dat twee beslissingen in één akte van kennisgeving kunnen worden opgenomen. Wanneer twee beslissingen samen worden betekend, dan kan hieruit echter niet worden geconcludeerd dat het niet langer twee afzonderlijke beslissingen zijn (in dezelfde zin: RvS 5 maart 2013, nr. 222.740; RvS 10 oktober 2013, nr. 225.056, RvS 12 november 2013, nr. 225.455).

3.2. De verzoekster voert in een eerste middel, gericht tegen het bestreden bevel, de schending aan van de formele motiveringsplicht.

Het middel wordt als volgt uiteengezet:

"II.b.1. Eerste middel: schending van de formele motiveringsplicht conform artikel 62 Vreemdelingenwet van 15/12/1980 en artikel 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen

Verzoekster heeft naast de weigeringsbeslissing tot verblijf van meer dan drie maanden tevens een bevel ontvangen om het grondgebied te verlaten.

Verzoekster stelt evenwel vast dat enkel de weigeringsbeslissing gemotiveerd werd, doch het bevel om het grondgebied te verlaten mist elke grond of motivering.

Het is dan ook kennelijk onredelijk om verzoekster naast de weigering van verblijf ook een bevel te geven om het grondgebied te verlaten, zeker nu verzoekster op het moment van het nemen van de beslissing aan alle voorwaarden voldeed conform het artikel 40 bis van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 en het bevel om het grondgebied te verlaten op geen enkele wijze werd gemotiveerd.

De bestreden beslissing wijst in de aanhef naar artikel 52, §4, 5^e lid van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Deze bepaling luidt als volgt: "Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken. "

Uit bovenvermelde bewoordingen kan geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het woord 'desgevallend' wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven (cf. RvS 19 juli 2012, nr. 220.339 en 220.340; RvS 24 oktober 2012, nr. 221.165).

Gelet op deze gegeven discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te geven te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan 3 maanden, komt het aan de verwerende partij toe te preciseren waarom een bevel om het grondgebied te verlaten wordt verstrekt aan verzoekster, quod non.

Verzoekster verwijst naar rechtsleer dienaangaande: " Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten dus uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid, ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur. " (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek - algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

Aangezien de verwerende partij heeft nagelaten om het door haar betekende bevel om het grondgebied te verlaten te motiveren, heeft zij de formele motiveringsplicht geschonden (RVV, IIe kamer, 25 april 2013, arrestnr. 101.626, www.rw-cce.be.)

Aangezien de bestreden beslissing één beslissing betreft met één motivering, dient zij in haar geheel te worden vernietigd (RvS 28 juni 2010, nr. 205.924)."

3.3. De verwerende partij antwoordt in haar nota met opmerkingen als volgt op dit eerste middel:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 62 van de Vreemdelingenwet ;

- artikel 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat het bevel om het grondgebied te verlaten elke grond of motivering mist. De verzoekende partij verwijst naar een discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde om al dan niet een bevel te geven en meent dat het aan de gemachtigde toekomt om de preciseren waarom een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven.

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van art. 62 Vreemdelingenwet, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing. Verzoekende partij verwijst zelf naar het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden werd geweigerd.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verwerende partij laat nog gelden dat de vermeldingen in de bestreden beslissing verzoekende partij toelaten kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd beslist het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren met bevel om het grondgebied te verlaten en maken dat het doel van de door verzoekende partij als geschonden aangevoerde artikelen is bereikt.

De bestreden beslissing werd afdoende in feite en in rechte met motieven ondersteund. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende waarom de aanvraag van verzoekende partij afgewezen werd. Gezien het verblijfsrecht van meer dan drie maanden aan verzoekende partij werd geweigerd, dient het bevel om het grondgebied te verlaten dat deze weigeringsbeslissing vergezelt, niet nader worden gemotiveerd, gezien dit bevel een loutere vaststelling uitmaakt van de onregelmatige verblijfssituatie, zodat er geen beoordelingsmarge bestaat in hoofde van het bestuur voor de aflevering van dit bevel.

De gemachtigde van de Staatssecretaris dient niet bijkomend te motiveren waarom in voorkomend geval een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

Dienaangaande dient tevens te worden opgemerkt dat de gemachtigde uiteraard niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden: 'Z)e motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het 'waarom' ervan dient te vermelden' (R.v.St., nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

De beschouwingen van verzoekende partij kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

De Raad van State oordeelde overigens reeds in het arrest nr. 193.380 van 18 mei 2009 dat aan de gemachtigde van de Minister of de Staatssecretaris niet kan worden verweten het bevel om het grondgebied te verlaten dat een beslissing tot weigering van verblijf vergezelt niet nader te hebben gemotiveerd. gezien dit bevel noch het verblijf weigert. noch het verblijfsrecht beëindigt. maar daarentegen berust op de eenvoudige vaststelling van de onregelmatige verblijfssituatie van een vreemdeling. zodat er geen beoordelingsmarge bestaat in hoofde van het bestuur voor de aflevering van dit bevel.

Inderdaad betreft het bevel om het grondgebied te verlaten een politiemaatregel, die berust op de eenvoudige vaststelling van de onregelmatige verblijfssituatie van een vreemdeling.

« Considérant que la partie adverse en cassation s'est vu refuser l'établissement en tant qu'ascendante de Belge, décision dont la légalité n'a pas été remise en cause par le Conseil du contentieux des étrangers, et qu'elle n'est pas autorisée au séjour ni n'a sollicité le séjour sur une autre base: que lorsque, comme en l'espèce, **l'ordre de quitter le territoire ne refuse pas un séjour ni ne met fin à un séjour acquis mais repose sur la simple constatation de la situation irrégulière de séjour dans laquelle se trouve un étranger.** il ne laisse aucun pouvoir d'appréciation dans le chef de l'administration quant au principe même de sa délivrance; que l'article 8 de la Convention de sauvegarde (les droits de l'homme et des libertés fondamentales ne s'oppose pas à ce que les Etats fixent des conditions pour l'entrée et le séjour des étrangers sur leur territoire ni, partant, qu'ils prennent une mesure d'éloignement à l'égard de ceux qui ne satisfont pas à ces conditions; que la loi du 15 décembre 1980 précitée est une loi de police qui correspond aux prévisions du second alinéa de l'article 8 précité; que l'ordre de quitter le territoire accompagnant la décision de refus d'établissement, étant une mesure de police, ne peut constituer en tant que tel une mesure contraire à cette disposition: que le juge administratif ne pouvait, sans méconnaître la portée de l'article 8 de la Convention précitée, reprocher au requérant de n'avoir pas motivé l'ordre de quitter le territoire dont est assorti le refus d'établissement.

»

Vrij vertaald:

"Overwegende dat aan de verwerende partij in graad van cassatie het verblijf werd geweigerd in haar hoedanigheid van ascendent van een Belg, beslissing waarvan de wettigheid niet in vraag werd gesteld door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, en dat zij geen verblijfsrecht verkreeg op een andere grond, noch daar aanspraak op maakte, zodat wanneer, zoals in onderhavige zaak het geval is, **het bevel om het grondgebied te verlaten noch het verblijf weigert noch het verblijfsrecht beëindigt maar daarentegen berust op de eenvoudige vaststelling van de onregelmatige verblijfssituatie van een vreemdeling.** er geen beoordelingsmarge bestaat in hoofde van het bestuur voor de aflevering van dit bevel: dat het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden zich er niet tegen verzet dat de Staten de voorwaarden vaststellen verbonden aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, en hen evenzeer niet verbiedt een verwijderingsmaatregel te treffen ten aanzien van hen die niet voldoen aan deze voorwaarden; dat de voornoemde wet van 15 december 1980 een wet van openbare orde is die beantwoordt aan de bepalingen van het tweede lid van het genoemde artikel 8; dat het bevel om het grondgebied te verlaten, ter begeleiding van de beslissing tot weigering van het verblijf, uit haar aard als

politiemaatregel, op zich geen maatregel kan vormen die in strijd is met deze bepaling; **dat het de bestuurlijke rechter niet toekomt om, zonder de draagwijdte van art. 8 EVRM te miskennen, aan de verzoekende partij te verwijten haar bevel om het grondgebied te verlaten. dat werd vergezeld van een beslissing tot weigering van verblijf niet nader te hebben gemotiveerd.** "

(Raad van State nr. 193.380 van 18 mei 2009)

Er kan aan de gemachtigde van de Staatssecretaris dan ook niet worden verweten het bevel om het grondgebied te verlaten dat een beslissing tot weigering van verblijf vergezelt, niet nader te hebben gemotiveerd.

De verwerende partij verwijst naar een arrest d.d. 25.04.2013 met nr. 101.609 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen :

"Le Conseil rappelle que la requérante a sollicité une carte de séjour de membre de la famille d'un citoyen de l'Union, en faisant valoir sa qualité de descendante à charge d'une Belge, sur pied de l'article 40bis, § 2, 3°, de la loi précitée du 15 décembre 1980, dont l'article 40ter, alinéa 1er, a étendu le champ d'application aux membres de la famille d'un Belge, lequel stipule :

« Sont considérés comme membres de la famille d'un citoyen de l'Union : [...] ses descendants [...], âgés de moins de 21 ans ou qui sont à leur charge, qui les accompagnent ou les rejoignent [...] ».

Il ressort clairement de cette disposition que la descendante d'une Belge, qui vient s'installer avec elle sur le territoire du Royaume, ne peut obtenir le droit d'y séjourner qu' à la condition d'être à sa charge.

Or, dans le cas présent, le Conseil observe que la décision litigieuse repose sur un motif unique tiré du constat que la requérante « n'établit pas qu'elle est démunie ou que ses ressources sont insuffisantes : elle n'établit pas que le soutien matériel des personnes rejointes lui était nécessaire et donc ne prouve pas de manière suffisante l'existence d'une situation de dépendance réelle à l'égard du membre de famille rejoint ».

Le Conseil relève que ce constat n 'est pas contesté par la requérante en termes de requête. Par conséquent, le Conseil ne peut que constater que la partie défenderesse a pu décider, sans violer les dispositions et principes visés en termes de moyen, que la requérante ne remplissait pas les conditions pour bénéficier du droit d'établissement en tant que descendante à charge de Belge.

Le Conseil relève, du reste, que la motivation de l'acte attaqué indique clairement les raisons pour lesquelles, sur la base des informations dont elle disposait, la partie défenderesse a estimé pouvoir refuser l'établissement à la requérante.

Or, le Conseil rappelle que pour satisfaire à l'obligation de motivation formelle à laquelle est tenue l'autorité administrative, la décision doit permettre à son destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles se fonde celle-ci, sans que l'autorité ne soit toutefois tenue d'explicitier les motifs de ces motifs. Il suffit, par conséquent, que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir les contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet, ce qui est parfaitement le cas en l'espèce.

3.3. Sur le reste du moyen. le Conseil rappelle que saisi d'un recours comme en l'espèce. il ne statue que sur la légalité de l'acte entrepris. et non sur son opportunité. Les termes utilisés dans l'article 51. S 3. alinéa 3. de l'arrêté royal du 8 octobre 1981 sur l'accès au territoire. le séjour. l'établissement et l'éloignement des étrangers signifient que la délivrance d'un ordre de quitter le territoire dans ce cadre relève du pouvoir d'appréciation de la partie défenderesse. Il ne peut toutefois en être déduit que celle-ci est tenue de motiver la raison pour laquelle elle décide d'assortir la décision de refus de séjour de plus de trois mois d'un tel ordre. La requérante reste par ailleurs en défaut de démontrer qu'une des autres dispositions visées au moyen imposerait cette obligation à la partie défenderesse dès lors que le droit de séjour a été refusé à la requérante et que. par ailleurs. elle ne justifie nullement disposer d'un autre titre de séjour.

3.4. Le moyen unique n'étant pas fondé, la requête doit être rejetée. " (R.v.V. nr. 101.609 van 25 april 2013)

Verzoekende partij verwijst naar een arrest nr. 220.340 dd. 19.07.2012 van de Raad van State. waarin zou zijn geoordeeld dat in een bijlage 20 nader dient te worden gemotiveerd, wanneer een bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend.

Dergelijke verwijzing is niet dienstig. Dit arrest heeft betrekking op een bestuurlijke beslissing genomen op 3 maart 2011. In het arrest zelf wordt door de Raad van State benadrukt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris niet vermag om een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen zonder nadere motivering omdat uit art. 7 Vreemdelingenwet geen gebonden bevoegdheid zou voortvloeien voor de gemachtigde van de Staatssecretaris. De Raad van State oordeelt in die zin:

"Verder luidt artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, waarop het bevel om het grondgebied te verlaten dat tot het bestreden arrest heeft geleid was gesteund, als volgt: "Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de

vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten : 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...)"

Met het gebruik van het woord "kan " in die bepaling wordt de mogelijkheid aan de bevoegde staatssecretaris gegeven om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, zonder dat er sprake is van een verplichting. [...] Derhalve is er geen sprake van een gebonden bevoegdheid. [...] Artikel 54, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit [kan] als lagere norm geen gebonden karakter geven aan de in artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vastgelegde bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. "

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet werd inmiddels echter gewijzigd door artikel 5 van de Wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012).

Het eerste lid van artikel 7 luidt op het ogenblik van het nemen van de in casu bestreden beslissing als volgt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven. " (eigen onderlijning)

Bijgevolg beschikt de (gemachtigde van de) Minister c.q. de Staatssecretaris niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de Vreemdelingenwet dient toegepast te worden. Wanneer het verblijf wordt geweigerd, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris dan ook niet anders dan een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren, hetgeen een loutere vaststelling uitmaakt van de illegale verblijfssituatie van de vreemdeling.

Deze gebonden bevoegdheid werd reeds herhaalde malen bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zo onder meer bij arrest nr. 90.707 van 30 oktober 2012 en nr. 90.594 van 26 oktober 2012.

Gelet op het feit dat het Vreemdelingenbesluit als Koninklijk Besluit onderhevig is aan de Vreemdelingenwet, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris in de hierboven bepaalde gevallen niet anders dan een bevel geven.

De rechtspraak van de Raad van State waarnaar verzoekende partij verwijst is dan ook niet langer van toepassing.

In zoverre de verzoekende partij voorhoudt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding diende te preciseren om welke reden een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend, laat verweerder gelden dat een dergelijke stelling voorbij gaat aan het feit dat het bevel om het grondgebied te verlaten samen met een beslissing houdende weigering van verblijf aan verzoekende partij werd betekend.

Uit de betekening van beide beslissingen gezamenlijk aan de vreemdeling, vloeit op impliciete doch noodzakelijke wijze voort dat het bevel om het grondgebied te verlaten steunt op het feit dat de vreemdeling, ingevolge deze weigering van verblijf, illegaal in het Rijk verblijft, zodat het bevel - impliciet doch zeker - verwijst naar art. 7 eerste lid, 1° en 2° Vreemdelingenwet.

Deze noodzakelijke gevolgtrekking verhindert elke speculatie, en dit in tegenstelling tot wat verzoekende partij schijnt aan te nemen.

Verzoekende partij gaat ook voorbij aan de rechtspraak van de Raad van State die stelt dat het niet vereist is dat de bestuurshandeling verwijst naar de precieze artikelen en het opschrift van de toepasselijke regelgeving, althans niet indien de vreemdeling uit de beslissing met zekerheid kan afleiden om welke bepalingen het gaat. Het is dan voor betrokkene immers mogelijk om, eventueel na het inwinnen van juridisch advies, de toepasselijke bepalingen van de regelgeving te vinden (R.v.St. 30juni 2011, nr. 214.333).

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De kritiek is gericht tegen het bevel, en niet tegen de beslissing tot weigering van verblijf

Geheel ten overvloede, en in ondergeschikte orde, laat de verwerende partij gelden dat de kritiek van verzoekende partij met betrekking tot de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten ook niet van aard is om afbreuk te doen aan de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, en dit in tegenstelling tot het betoog van verzoekende partij die meent dat de voorgehouden gebrekkige motivering (quod certe non) de vernietiging van de integrale bijlage 20 zou verantwoorden.

Verzoekende partij lijkt daarbij ten onrechte aan te nemen dat de beslissingen houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten een ondeelbare akte vormen, daar waar beide beslissingen als autonome, op zich staande beslissingen dienen te worden beschouwd.

Indien het bevel om het grondgebied te verlaten met een nietigheid zou zijn behept (quod non), verantwoordt dit niet dat de beslissing houdende weigering tot verblijf van meer dan drie maanden, die samen met dit bevel aan verzoekende partij werd betekend, eveneens wordt vernietigd.

De omstandigheid dat beide beslissingen middels eenzelfde instrumentum te weten de bijlage 20, worden betekend aan verzoekende partij, rechtvaardigt niet dat hieruit zou dienen te worden afgeleid dat de negotia, te weten de beslissingen, als één en ondeelbaar dienen te worden beschouwd, daar waar art. 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit uitdrukkelijk aanduidt dat de bijlage 20 dient te worden beschouwd als de akte van kennisgeving, waarbij desgevallend ook een bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend aan de vreemdeling, samen met de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit luidt inderdaad als volgt:

"Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing **kennis gegeven** door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken. " (eigen onderlijning)

De bijlage 20 wordt door de regelgever uitdrukkelijk aangeduid als wijze van betekening, en kan op zich niet als een beslissing worden beschouwd. Dit blijkt duidelijk uit de bewoordingen 'kennis gegeven', 'afgifte', 'document'...

De vraag of het bevel om het grondgebied te verlaten in kwestie al dan niet afdoende werd gemotiveerd, houdt geen uitstaans met de geldigheid van de beslissing houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden, en is dan ook niet van aard hieraan afbreuk te doen.

Verzoekende partij miskent derhalve de inhoud van artikel 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit.

Ook de bijlage 20 vermeldde in casu expliciet in haar hoofding: "beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden **met** bevel om het grondgebied te verlaten". Door beide beslissingen als één en ondeelbaar te beschouwen, miskent verzoekende partij de bewijskracht van deze bijlage 20.

Terwijl beide beslissingen ook een andere juridische en feitelijke grondslag kennen, daar waar de beslissing houdende weigering van verblijf gesteund is op de vaststelling dat niet is voldaan aan de voorwaarden voor gezinshereniging (zoals die zijn vastgelegd in de art. 40 e.v. Vreemdelingenwet), daar waar het bevel om het grondgebied te verlaten steunt op de vaststelling dat verzoekende partij illegaal in het Rijk verblijft, nu het verblijf van meer dan drie maanden werd geweigerd.

De verwerende partij verwijst naar het arrest nr. 222.740 dd. 05.03.2013 van de Raad van State, dat naar analogie toepassing vindt:

"Considérant que l'article 71/5 de l'arrêté royal du 8 octobre 1981 précité dispose comme suit :

« Lorsque le Ministre, ou son délégué, décide, conformément à l'article 51/8, alinéa 1, de la loi, de ne pas prendre la demande d'asile en considération, il refuse l'entrée dans le Royaume à l'étranger ou lui donne l'ordre de quitter le territoire. Les décisions du Ministre ou de son délégué sont notifiées au moyen d'un document conforme au modèle figurant à l'annexe 13quater. »

Qu 'en considérant comme une décision unique et indivisible, la décision de refus de prise en considération d'une demande d'asile et l'ordre de quitter le territoire qui l'accompagne, le juge administratif méconnaît cette disposition : au 'en affirmant que celle-là « inclut » celui-ci il confond les décisions elles-mêmes avec leur acte commun de notification ; que, dans cette mesure, le moyen est fondé en sa seconde branche, ce qui suffit à entraîner la cassation de l'arrêt attaqué. "

Vrije vertaling:

"Overwegende dat het artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 voornoemd, stipuleert als volgt:

"Wanneer de Minister, of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 51.8, eerste lid, van de wet, beslist de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen, weigert hij de vreemdeling de binnenkomst in het Rijk of geeft hij hem het bevel om het grondgebied te verlaten. De beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde worden door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quater betekend. "

Dat de bestuurlijke rechter deze bepaling miskent door te oordelen dat de beslissing houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag en het bevel om het grondgebied te verlaten dat deze beslissing vergezelt, een unieke en ondeelbare beslissing zouden vormen; dat de rechter, door te stellen dat deze eerste beslissing dit bevel zou 'omvatten', de beslissingen zelf verwart met hun gemeenschappelijke akte van betekening; dat, in deze mate, het middel gegrond is in haar tweede onderdeel, hetgeen volstaat tot vernietiging van het bestreden arrest. "

Verzoekende partij kan uiteraard niet enerzijds voorhouden dat (de motivering van) de beslissing houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden en (de motivering van) het bevel om het grondgebied te verlaten afzonderlijk dienen te worden beoordeeld op hun wettigheid, terwijl anderzijds een gebrek in één van beide beslissingen een vernietiging van beide beslissingen zou wettigen.

Het onderscheid tussen de akte van betekening en de beslissing zelf, werd ten andere al meermaals bevestigd in de rechtspraak van de Raad van State:

"Dat de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat de motieven van een bestuurshandeling - negotium – uitdrukkelijk vermeld moeten worden in de akte - instrumentum;" (R.v.St. nr. 70.092 van 8 december 1997)

"Eventuele gebreken in de kennisgeving van een administratieve akte kunnen niet van aard zijn om aanleiding te kunnen geven tot de nietigverklaring van deze akte als dusdanig" (zie o.a. R.v.St. nr. 48.781,24.08.1994, en R.v.St. nr. 45.694,19.01.1994, RACE. 1994, z.p.).

"Het gegeven dat de stopzettingsbeslissing en de beslissing tot het aanvatten van de onderhandelingsprocedure tegelijk in één formele akte werd genomen doet aan die vaststelling geen afbreuk, daar een onderscheid moet worden gemaakt tussen het negotium en het instrumentum. Het gaat in casu prima facie om twee autonome beslissingen." (R.v.St. nr. 173.992 van 16 augustus 2007)

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht waartoe het bestuur is gehouden, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij zo nodig kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In voorliggende zaak kan de Raad slechts vaststellen dat verwerende partij niet heeft aangegeven op basis van welke wettelijke bepaling zij heeft beslist dat een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgegeven en op welke feitelijke gegevens zij zich hierbij steunde om over te gaan tot het nemen van deze beslissing. Zoals reeds werd gesteld laat het feit dat verwerende partij de aanvraag van verzoekende partij om tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden toegelaten heeft afgewezen niet toe automatisch te besluiten dat verzoekende partij niet legaal in het Rijk verblijft. Daargelaten de vraag of de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, overeenkomstig artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, "kan" of "moet" worden genomen, dient verwerende partij in ieder geval de formele motiveringsplicht te respecteren. Het is trouwens slechts door het respecteren van deze verplichting dat kan worden vastgesteld of een beslissing al dan niet ingevolge een discretionaire bevoegdheid werd genomen.

Door uiteen te zetten dat aangezien het recht op verblijf van meer dan drie maanden werd geweigerd waardoor het bevel om het grondgebied te verlaten niet nader dient te worden gemotiveerd, want "wanneer het verblijf wordt beëindigd, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris dan ook niet anders dan een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren hetgeen een loutere vaststelling uitmaakt van de illegale verblijfssituatie van de vreemdeling", weerlegt verwerende partij de vaststelling niet dat zij in voorliggende zaak overging tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten zonder te voorzien in een motivering in rechte en in feite. Met de stelling dat de gemachtigde niet bijkomend dient te motiveren waarom in voorkomend geval een bevel wordt afgeleverd, miskent de verwerende partij de formele motiveringsplicht die rust op de gemachtigde. Ook al is de motiveringsplicht beperkt in het geval van een gebonden bevoegdheid, door de vaststelling dat *in casu* dat iedere motivering ontbreekt, kan niet worden nagegaan of inderdaad toepassing is gemaakt van een gebonden bevoegdheid en op grond van welke bepaling. (zie RvS 23 januari 2014, nrs. 226.182, 226.183, 226.184 en 226.185)

De Raad kan in de vreemdelingenwet geen bepaling ontwaren die zou verhinderen dat een bevel om het grondgebied te verlaten formeel wordt gemotiveerd. Ten overvloede moet er trouwens op worden gewezen dat de wetgever in artikel 8 van de vreemdelingenwet – zonder in enige uitzondering te voorzien – uitdrukkelijk heeft gesteld dat een bevel om het grondgebied te verlaten de bepaling van artikel 7 van de vreemdelingenwet, die werd toegepast, dient te vermelden.

Verzoekster kan derhalve worden gevolgd in haar betoog dat de gemachtigde met betrekking tot de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is tekortgekomen aan zijn verplichting tot formele motivering, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991.

Het eerste middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van het bestreden bevel.

3.5. In tegenstelling tot wat verzoekster meent, stelt de Raad in voorliggende zaak vast dat het feit dat de gemachtigde heeft nagelaten de beslissing tot afgifte van het bevel om grondgebied te verlaten te motiveren – waardoor deze beslissing dient te worden vernietigd – op zich evenwel niet toelaat te concluderen dat ook de beslissing tot weigering van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met enig gebrek is behept waardoor deze evenzeer dient te worden vernietigd.

3.6. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“II.b.2. Tweede middel: schending van de materiële motiveringsplicht, artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet en het redelijkheidsbeginsel

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet bepaalt:

(...)

Aangezien de verwerende partij stelt dat de Belgische echtgenoot van verzoekster:

- *over ontoereikende bestaansmiddelen beschikt, waarbij verwerende partij stelt dat het gemiddeld maandelijks netto-inkomen voor de periode van januari 2012 tot oktober 2012 ongeveer 1.038 € bedraagt;*
- *over onregelmatige inkomsten beschikt, verwijzende naar het inkomen van de maand april ten bedrage van 662 € en voor de maand mei 1198 €.*

Aangezien uit de voorgelegde loonfiches evenwel blijkt dat de echtgenoot van verzoekster over een periode van 10 maanden steeds bij dezelfde werkgever werd tewerkgesteld. Dat bovendien ook uit de loonfiches blijkt dat de indiensttreding telkens opnieuw wordt aangevat na een schoolvakantie, reden ook waarom er voor juli en augustus 2012 geen loonfiches voorliggen en het inkomen voor april (gezien de paasvakantie) de helft is van de andere maanden.

Dat het gezien de inhoud van de voorliggende loonfiches dan ook onredelijk is en onjuist om te besluiten tot de onregelmatigheid van de inkomsten. Omwille van de aard van de aard van de job, meer bepaald buschauffeur voor schoolkinderen, is er tijdens de maanden van de schoolvakanties geen werk.

Echter, op dat ogenblik wordt de echtgenoot van verzoekster dan betaald met een werkloosheidsuitkering.

Verwijzend naar de bij de aanvraag neergelegde stukken kan bezwaarlijk gesteld worden dat de inkomsten van de echtgenoot van verzoeker niet regelmatig zijn: hij heeft permanent werk, maar wordt tijdens de schoolvakanties betaald met een werkloosheidsuitkering, louter en alleen omwille van de aard van zijn job.

Het is dan ook manifest onjuist dat verzoekers echtgenoot over ontoereikende bestaansmiddelen zou beschikken, aangezien er bijvoorbeeld tijdens de maanden juli en augustus 2012 — evident — geen busvervoer voor de schoolkinderen is, maar hij integendeel wel een vervangingsuitkering ontvangt.

Volledigheidshalve wijst verzoekster ook op het aanslagbiljet van haar echtgenoot, neergelegd bij de aanvraag, en waaruit eveneens de regelmatige en toereikende bestaansmiddelen kunnen worden afgeleid: de beroepsinkomsten werden begroot op 12.923,11 €.

Het is dan ook kennelijk onredelijk om te stellen dat dit niets terzake doet gezien dit dateert van voor de loonfiches! Integendeel, dit aanslagbiljet toont juist aan dat de echtgenoot van verzoekster blijvend tewerkgesteld was, zowel in 2011 als in 2012!

Bovendien is het zo dat verwerende partij bij het beoordelen van de bestaansmiddelen tevens de persoonlijke situatie van partijen in rekening moet brengen. In casu kan er niet betwist worden dat verzoekers echtgenoot een huurcontract heeft afgesloten met een sociale huisvestingsmaatschappij wat onmiddellijk betekent dat hij een zeer beperkte huur dient te betalen — minder dan op de private huurmarkt — waardoor zijn inkomsten in ieder geval niet alleen regelmatig maar ook toereikend zijn. Nergens blijkt uit dat verwerende partij met dit gegeven rekening heeft gehouden bij de beoordeling van de inkomsten.

Zowel de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel als artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet zijn geschonden."

3.7. In haar nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

"In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de materiële motiveringsplicht ;
- artikel 40ter van de Vreemdelingenwet ;
- het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten onrechte zou hebben geoordeeld dat niet is voldaan aan de voorwaarde van de afdoende, regelmatige en stabiele bestaansmiddelen.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

"De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De aanvraag voor een D-visum werd op 12.06.2012 geweigerd aan betrokkene omwille van het feit dat de Belgische onderdaan niet over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikte om zich te laten vervoegen door zijn echtgenote. Niettegenstaande kwam betrokkene toch naar België. Op datum van 28/09/2012 werd een aanvraag gezinshereniging ingediend bij de gemeente.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Uit de voorgelegde bewijzen ter staving van de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan blijkt dat deze over ontoereikende bestaansmiddelen beschikt Immers, de Belgische onderdaan legt loonfiches voor waaruit blijkt dat het gemiddeld maandelijks netto- inkomen voor de periode van januari 2012 tot oktober 2012 ongeveer 1038 euro bedraagt. Daarenboven zijnde. inkomsten onregelmatig. zo bedraagt het inkomen voor de maand april 662 euro en voor de maand mei 1198 euro. De Belgische onderdaan heeft dus evenmin aangetoond over regelmatige bestaansmiddelen te beschikken.

Tevens worden van het geregistreerd huurcontract enkel de pagina's 1,3,5 en 7 voorgelegd. Hierdoor is de huurprijs die de Belgische onderdaan maandelijks dient te betalen onbekend. Bijgevolg is het onmogelijk een afweging te maken van de kosten van de Belgische onderdaan. Bovendien zijn de bestaansmiddelen niet ten minste gelijk aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Het voorgelegde aanslagbiljet van het jaar 2011 dateert van voor de voorgelegde loonfiches en geeft dan ook niet de meest recente situatie weer, waardoor het niet in overweging genomen wordt.

Overwegende dat er reeds een visumaanvraag gezinshereniging werd geweigerd, dat betrokkene toch naar België kwam en een nieuwe aanvraag gezinshereniging deed bij de gemeente, en er uit de voorgelegde bewijzen is gebleken dat de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan onvoldoende toereikend en regelmatig zijn, wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd. "

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig onderzoek van de verzoekende partij haar concrete situatie heeft geoordeeld dat een weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) diende te worden betekend.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet stipuleert het volgende:

"Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele. toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1 ° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt. "

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op grond van de stukken van het administratief dossier geenszins kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat geen bewijs werd geleverd van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Het loutere feit dat de verzoekende partij in haar inleidend verzoekschrift voorhoudt dat haar echtgenoot wel degelijk over voldoende en regelmatige inkomsten zou beschikken, volstaat uiteraard niet om afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in redelijkheid is kunnen komen tót de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820).

De verzoekende partij slaagt er geenszins in aannemelijk te maken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een kennelijk onredelijke beslissing zou genomen hebben.

Dienaangaande merkt verweerder nog op dat in de bestreden beslissing terecht wordt verwezen naar het feit dat de verzoekende partij reeds op 30.03.2012 een visumaanvraag had ingediend, dewelke op 12.06.2012 werd geweigerd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, omdat haar echtgenoot niet over voldoende bestaansmiddelen bleek te beschikken.

Aldus blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding reeds eerder een onderzoek werd gevoerd betreffende de bestaansmiddelen van het jaar 2011, waarbij werd vastgesteld dat deze niet voldeden aan de voorwaarden voor gezinshereniging.

Terwijl het niet onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding om het aanslagbiljet voor de inkomsten van het jaar 2011 niet in overweging te nemen, vermits de verzoekende partij uiteraard bewijs diende te leveren dat de inkomsten van haar echtgenoot op heden nog steeds toereikend, regelmatig en stabiel zijn.

Het loutere feit dat de verzoekende partij blijvend tewerkgesteld was in 2011 en 2012 doet geen afbreuk aan het feit dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding werd vastgesteld dat de recente inkomsten van de echtgenoot ontoereikend zijn en bovendien onregelmatig.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de verzoekende partij haar concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

3.8. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.9. In casu wordt de aanvraag om een verblijfskaart geweigerd omdat de gemachtigde oordeelt dat verzoekster niet op afdoende wijze heeft aangetoond dat de Belgische echtgenoot die ze vervoegt, d.i. de referentiepersoon, over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, zodat verzoekster niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden.

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

(...)

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

(...).”

De bewijslast inzake het aantonen van de bestaansmiddelen ligt bij de aanvrager en is, bij gebrek aan enige reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die kunnen overgelegd worden, vrij. De gemachtigde beschikt over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de neergelegde stukken, waarop de Raad enkel vermag een marginale wettigheidstoetsing uit te oefenen.

3.10. Verzoekster voert aan dat haar echtgenoot wel degelijk over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt in de zin van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Verzoekster betoogt dat de echtgenoot over een periode van tien maanden steeds bij dezelfde werkgever werd tewerkgesteld als buschauffeur voor schoolkinderen, en dat de indiensttreding telkens opnieuw wordt aangevat na een schoolvakantie. Wanneer er in de schoolvakanties geen werk is ontvangt de echtgenoot van verzoekster werkloosheidsuitkeringen. Verzoekster verwijst ook naar het door haar aangebrachte aanslagbiljet van haar echtgenoot waarop de beroepsinkomsten werden begroot op 12.923,11 euro en waaruit zou blijken dat de betrokkene blijvend tewerkgesteld was in 2011 en 2012.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster in het kader van haar aanvraag volgende stukken voorlegde:

- Loonfiches voor de periode van januari 2012 tot oktober 2012 van de Belgische referentiepersoon
- Aanslagbiljet voor het jaar 2011 van de Belgische referentiepersoon
- geregistreerd huurcontract;
- bewijs ziekteverzekering.

Dit wordt door verzoekster niet betwist noch weerlegd.

De gemachtigde motiveert hieromtrent in de bestreden beslissing als volgt:

“Uit de voorgelegde bewijzen ter staving van de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan blijkt dat deze over ontoereikende bestaansmiddelen beschikt. Immers, de Belgische onderdaan legt loonfiches voor waaruit blijkt dat het gemiddeld maandelijks netto-inkomen voor de periode van januari 2012 tot oktober 2012 ongeveer 1038 euro bedraagt. Daarenboven zijn de inkomsten onregelmatig, zo

bedraagt het inkomen voor de maand april 662 euro en voor de maand mei 1198 euro. De Belgische onderdaan heeft dus evenmin aangetoond over regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Tevens worden van het geregistreerd huurcontract enkel de pagina's 1,3,5 en 7 voorgelegd. Hierdoor is de huurprijs die de Belgische onderdaan maandelijks dient te betalen onbekend. Bijgevolg is het onmogelijk een afweging te maken van de kosten van de Belgische onderdaan. Bovendien zijn de bestaansmiddelen niet ten minste gelijk aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Het voorgelegde aanslagbiljet van het jaar 2011 dateert van voor de voorgelegde loonfiches en geeft dan ook niet de meest recente situatie weer, waardoor het niet in overweging genomen wordt."

3.11. De vaststelling van de gemachtigde dat op basis van de voorgelegde stukken een gemiddeld maandloon van 1038 euro blijkt, wordt door de verzoekster op zich niet betwist. Verzoekster toont ook niet aan dat deze berekening op basis van de voorgelegde stukken onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is.

Uit artikel 40ter van de vreemdelingenwet volgt dat de bestaansmiddelen toereikend worden geacht indien ze tenminste gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie (zgn. leefloon). Uit informatie beschikbaar op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat dit bedrag momenteel 1307,78 euro bedraagt. De gemachtigde kon derhalve op goede gronden oordelen dat het gemiddeld maandloon van de Belgische echtgenoot van verzoekster niet voldoet aan het gestelde bedrag van 120% van het leefloon.

Waar verzoekster stelt dat de gemachtigde onterecht geen rekening gehouden heeft met het aanslagbiljet van 2011, dat de beroepsinkomsten begroot op 12923,11 euro, merkt de Raad op dat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde om in de bestreden beslissing van 8 maart 2013 geen rekening meer te houden met inkomsten van het jaar 2011 en zich daarentegen te baseren op de inkomsten van het jaar 2012, die eveneens gekend zijn. Bovendien stelt de Raad vast dat de gemiddelde beroepsinkomsten van het jaar 2011 niet fundamenteel verschillen van deze in het jaar 2012, waardoor verzoekster niet dienstig kan aanvoeren dat de gemachtigde rekening diende te houden met de beroepsinkomsten van 2011. Nu blijkt dat de aangebrachte beroepsinkomsten ontoereikend zijn, ziet de Raad niet in welk belang verzoekster heeft bij haar betoog dat haar echtgenoot blijvend tewerkgesteld was in 2011 en 2012. Het betoog dat de Belgische echtgenoot steeds bij dezelfde werkgever is tewerkgesteld is in deze niet dienstig aangezien uit de bestreden beslissing niet blijkt dat wordt getwijfeld aan de stabiliteit van de beroepsinkomsten.

3.12. Waar verzoekster aanvoert dat 'bezwaarlijk' gesteld kan worden dat de inkomsten van haar echtgenoot niet regelmatig zijn en beweert dat hij wanneer er geen werk is een werkloosheidsuitkering ontvangt, stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat bewijzen van een werkloosheidsuitkering in 2012 werden ingediend. Hoewel uit artikel 40ter van de vreemdelingenwet blijkt dat rekening kan worden gehouden met werkloosheidsuitkeringen bij het beoordelen van bestaansmiddelen, kan in het kader van dit beroep met het door verzoekster bij haar verzoekschrift ingediende bewijs van werkloosheidsuitkeringen in juli en augustus 2012 geen rekening gehouden worden, nu niet blijkt dat de gemachtigde hiervan op de hoogte was bij het nemen van de bestreden beslissing.

De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient immers te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c) en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: RvV 25 oktober 2007, nr. 3139; RvV 20 november 2007, nr. 3810; RvV 16 juni 2008, nr. 12 612; RvV 27 mei 2008, nr. 11 815; RvV 15 september 2008 nr. 15.886; RvV 2 oktober 2008, nr. 16 875; RvV 23 januari 2009, nr. 21 875; RvV 19 maart 2009, nr. 24 736; RvV 15 juni 2009, nr. 28 654).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidsstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395).

3.13. Verder stelt verzoekster dat de gemachtigde bij het beoordelen van de bestaansmiddelen tevens persoonlijke situatie van partijen in rekening moet brengen. Zij betoogt dat haar echtgenoot een huurcontract heeft afgesloten met een sociale huisvestingsmaatschappij wat betekent hij een zeer beperkte huur dient te betalen waardoor zijn inkomsten toereikend zijn. Uit de nota met opmerkingen

blijkt dat de verwerende partij in de beantwoording van het tweede middel hierop geen repliek naar voren brengt.

De Raad stelt vast dat het betoog van verzoekster dat er een individuele beoordeling moet plaats vinden van de persoonlijke situatie, steunt vindt in artikel 42, §1, tweede lid van vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid”.

In de bestreden beslissing wordt omtrent het voorgelegde huurcontract het volgende overwogen:

“Tevens worden van het geregistreerd huurcontract enkel de pagina's 1,3,5 en 7 voorgelegd. Hierdoor is de huurprijs die de Belgische onderdaan maandelijks dient te betalen onbekend. Bijgevolg is het onmogelijk een afweging te maken van de kosten van de Belgische onderdaan. Bovendien zijn de bestaansmiddelen niet ten minste gelijk aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.”

Er moet worden benadrukt de Raad van State reeds oordeelde dat het bedrag van 120% van het leefloon slechts een referentiebedrag is en geen minimumbedrag waaronder elke gezinshereniging moet worden geweigerd (RvS 196 december 2013, nr. 225.915).

Het Grondwettelijk Hof heeft gesteld dat de gezinshereniging niet wordt verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag. In dat geval moet de gemachtigde, volgens artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet verplicht in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.55.2) (zie ook RvS 19 december 2013, nr. 225.915 : « il revient à l'autorité de procéder à un examen concret de la situation et, conformément à ce que prévoit l'article 42, §1er, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980, de déterminer, en fonction des besoins propres du demandeur et des membres de sa famille, les moyens nécessaires pour subvenir à leurs besoins sans devenir une charge pour les pouvoirs publics. »)

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde het bedrag van 120% van het leefloon heeft gehanteerd als een minimumbedrag waaronder gezinshereniging niet mogelijk is. De Raad bemerkt voorts dat de gemachtigde niet is overgegaan tot een daadwerkelijk onderzoek van de persoonlijke situatie van verzoekster en haar Belgische echtgenoot, met name een beoordeling van hun eigen behoeften. In het administratief dossier bevindt zich het overgemaakte huurcontract. Hoewel het onvolledig werd overgemaakt, blijkt wel uit de eerste pagina dat het huurcontract werd afgesloten met de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij. De gemachtigde wist of diende te weten dat het huurcontract betrekking op een sociale woning en dat de maandelijkse huurprijs zeer zeker relevant kon zijn voor de beoordeling van de persoonlijke situatie van de verzoekster en haar Belgische echtgenote. De gemachtigde beperkte zich echter tot de vaststelling dat een onvolledig huurcontract werd voorgelegd en oordeelde vervolgens dat de maandelijkse huurprijs onbekend is en het onmogelijk is een afweging te maken van de kosten van de Belgische onderdaan.

De Raad wijst erop dat indien de gemachtigde niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van verzoekster en haar Belgische echtgenoot, *in casu* de maandelijkse huurprijs, de gemachtigde hiervoor alle bescheiden en inlichtingen kan doen overleggen die nodig zijn voor het bepalen van welke bestaansmiddelen nodig zijn in een individueel geval wanneer de voorgelegde bestaansmiddelen niet minstens gelijk zijn aan het referentiebedrag van 120% van het leefloon.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de gemachtigde gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen in deze zin te vragen, hoewel hij kennis had van het feit dat het huurcontract werd afgesloten met de Vlaamse huisvestingsmaatschappij.

Het materiële motiveringsbeginsel vereist dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven bestaan met een voldoende feitelijke grondslag, dat het werkelijk bestaande feiten moet betreffen die door het bestuur met de nodige zorgvuldigheid worden vastgesteld. *In casu*,

dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf niet is gesteund op een zorgvuldig onderzoek naar alle feitelijke aspecten van de zaak. De bestreden beslissing mist in die zin dan ook een deugdelijke materiële grondslag. De materiële motiveringsplicht werd geschonden. Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere middelonderdelen en middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet meer te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die verzoekster op 28 mei 2013 werd betekend niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan verzoeker zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of zijn aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 8 maart 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met het bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend veertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES